

2.3.

Þegar stólið var ír Þakkabúðinni ^í Febr. 1886, var miðid mupst
reitt strax daginn eftir, hverji valdir mundi vera á vertinum og var
morgun þessum um það leitt. Nottina sém stólið var, höfðu þess
fóru, ofan úr sveit, ^{verid} notursatir í „Húsinu“ og tóku þess andvitað
þátt í samtalinu þar heimsa og sagði önnur þeirri: „Etti það sém mí
elaki ein hverji Þakkabúðarinnir, sém þetta hafa gerð? Það vöri
svo sém rétt eftir þessu“. Þetta barst til eyru Steini gauti
skipsamid, hvað fyrirvar söjdu. Steinn gauti var mesti spektar-
máður og taladi jafnan fát um hvað sém fyrir kom, en þegar
hann heyrði þessar aðróttanir til hreyfðna sinna, sém andvitað
áttu allir óskilid mál, vand hornum þessu niðri fyrir og tótu sém þess
fyrir hendur, á þess aðrir vissu, að sémna að komast fyrir það, hverji
hefðu brotist um í Þakkabúðina. Allmiklar fannir hafði lagt upp
á húsinu og bojnu og niðri sújötól hafði lagt ^{daginn áður} ~~þess~~ nottina. Það sém
brátt, að inubrotsmennirnir höfðu lagt leið sína um í portid á norðau-
verdu og komist um í það á háni form, sém lá upp á þess, vestnum
í héd vid portid, sém var í milli verzlunar hússins og aðalvör-
grymstu hússins og var sém girding, sém milli hússanna var, með
hvóssum járngoddum upps og hverjum trinkli girdingarinnar.
Steinn gauti hafði orid var vid, kvöldid áður, að ein hverji sveita-
mann höfðu gíst í einars höfu um nottina og að þess höfðu verid
með slata. Hann hafði meira að segja sém þá með sledam og stödad
hann og sém að niðri drag úr gjardajánni, mjög mjótt, hafði
nýlega verid látid undir annan kjálka sledans, ^{þan þessum lída var hjólmith stólið um} ^{nottina.} Hann fór þess
þangað, sém hann átti sledans vori, en sá, að hann var mí höfðum,
og mennirnir eitthvad í burku þadan, sém þess gístu. Etti þess
þó Steinn gann á þessum mörnum, en getk mí hakleidis fram
áð þessinni og sá að mörg sledafor lágu frá búðunum í allar
áttir. Eftir langa leit fann hann sledafor, sém hornum virtist
geta verid eftir sledam, sém hann sá kvöldinn áður. Hann hakki
þau svo mig hann sá að þau lágu beina leið upp í migri og
hélt hann svo áfram að reikja forina langt upp eftir migri.

Og eftir því sem hann rakti fyrir lengra, samfordið hann á betur og betur um það, að hann væri á réttri leið á eftir þjófumunum, því hér og hvar sá hann, að þeir, sem með þessum sleða höfðu verið höfðu staldrað við allvíða í leivinni, og að brandmylsna og jafnvel stórir titur af Wiener brandi ^{og sybri} voru þar í úti og dreif, sem þeir höfðu staldrað. Sleða förunum fylgdi Steinn alla leið upp í Laugardeלה-
 hvefji, en er þangað kom fóru þau að verða óglögg; samt hófu Steinn að reisa þau svo, að ni sá hann þau liggja norður í Laugardeלה hvefjum og alla leið upps að Ámóti og þangað fylgdi hann þeim, en það er semilega mál. 30 km. frá Gyrrabakka. Komst þá upp, að sleðinn var frá Stóra-Ámóti og var ni málið tekið fyrir til rökislegar rannsóknar af Stefáni sál. Þjarnar og í Gendistöti.

Þráðlega var þengid í skugga um það, að enginn þjófaunur var frá Ámóti, þó að sá, er sleðan átti, væri þaðan.

Þjófnadar mál það, er hér er um að ræða, var niðj umfangsmikil og margþétt. Og hefi séð og lesid allt málið í dómsmálabók Árnassýslu og er það um etu ofur 200 vls. í heitar þar broti. Þeir voru þeir, aðallega, munnirni, sem leitudu eftir sleða förunum, n fl. Steinn Guðmundson, Eiríkur Arn-
 bjarnarson gullsmidur og Guðm. Tóleifsson í Háeyri, sem þá var kveppstjóri þar og varð marga um hann og kveppstjórn se gjo. Er hann vitanlega salinn aðal mædurinn í leitinni og flestum framkvæmdum, en var þar vitanlega sins og allstóðar annarstóðar sá, er mest lét á sér bera og minstu gáðu kom til leidar, með vafti sínu vasi, en því minna bar í himnum báðum og hefi í ávalt heyrð þeir viðbrögðid, hve Steinn gauti fex gátilega að álta athugadi alls vandlega, enda þurfti mikillar nákvæmni við gathuganir, þar sem sýjafólið var lesid og orðid ófala í þessu seikna stóra flaksteyn-
 svoti og isarnir berir svo að enginn sýja ^{laus} ^{gat} í þeim fest sta hardfennim, sem undir var.

Vinnu mædurinn frá Ámóti heitir Gunnlaugur ^{Gudbrandson} ~~Gunnlaugsson~~, ni í Lúluholti sta Háhóti, fódurbróðir Sigurðar Guðbrands sonar skipstjóra, og var hann að flýta fórun vermannna út í Þorláphöfn og ni í heim leið þaðan og náttadi sig í Óimarshöfn þessa nótt, sem inn var brotligt, en það var náttina milli 2. og 3. febrúar 1886, midsvikudags nótt, næsta eftir Kyndilmessu.